

egga laitust. Agga, parrago Zummal,
nüüd läks ta raisko. Temma teadis, et
wannemattel rahha ja rikkust kül olli, ja
selle peäle lotes, ei mõtlenđ temma sedda el-
lades otsa sawad. Eks ma olle nüüd rieh-
hels sanud? — Mis mul ennam suri-
dimust ja õppetust tarwis? — Nen-
da mõtles temma ommas süddames, ja et
temmal omma kasso-willi ja omma kasso-
hobbone wannemattest olli antud, olli meh-
bel joudo ommast käest kül. Seäl küllas olli
ka kõrts, ja küllahulga rahwa seas, mitto jodif-
kud ja lafkujad. Tomas näggi neid kõrts-
minnewad, ja temma himmo hakkas ka sel-
le peäle káima. Teised weddasid tedda hea
melega ennese kasa, sest Tomas ei olnud rah-
hast pудо, ja hooplides ja surustelledes an-
dis ta iggáihhele kül wina, kül õllut rohkes-
te jua. Wannemad näggid sedda kurrva
süddamega, ja keelsid tedda, agga ei ta
kuulnud ennam wannematte sanna.

„Sest

„sest wigga,“ ütles ta wahhest, „et ma
„monned koppikad ehk olgo rubla,
„raiskan, egga ma sest waeseks ei sa.
„Ma ollen weel noor mees, mis se ello mui-
„do maksab? — Kui wannemaks sa-
„an, eks ma siis lähhá targemaks?“ —
Teised kurjad seltsimehhed sundisid takka
peäle, ja nenda hakkas Tomas jomist,
lakkumist ja kõrts- prassimist armatsema.
Keil kasso-willi raisati árra, pandi teiste-
ga rahka. Hobbone wahhetati ühtepuhko,
ja joobnust peast sai mees mondaford pette-
tud, nenda et ta wimaks kasso hobbost
üsna ilma jái. Isä läks ikka wannemaks
ja nõdrumaks ja surri árra. Pool aasta
párrast, surri emma soias-tõwres leikusse
eial ka árra. Tomas, kes siis nellit aastat
kolmatkümmend wanna olli, sai nüüd isse
perremehhels ja keil wannematte párrandus
jái temma kátte; kaks paari hárgi, kolm
hobhost, emma kaela-rahha; moisas ei ol-
nud wõlgo suggu, ja leikus olli káes.

X

20